

Sygn. akt VIII Ca 492/13

VIII Cz 508/13

POSTANOWIENIE

Dnia 20 listopada 2013 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu VIII Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Jadwiga Siedlaczek (spr.)
Sędziowie:	SSO Włodzimierz Jasiński SSO Małgorzata Kończal
Protokolant:	sekr. sądowy Natalia Wilk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 20 listopada 2013 r.

sprawy z wniosku A. C.

z udziałem D. C.

o zmianę kontaktów z małoletnim Ł. C.

na skutek apelacji uczestnika

od postanowienia Sądu Rejonowego w Toruniu

z dnia 28 maja 2013 r.

oraz zażalenia wnioskodawczyni

od postanowienia Sądu Rejonowego w Toruniu

z dnia 8 lipca 2013 r.

sygn. akt III RNsm 656/12

p o s t a n a w i a :

I. uchylić postanowienie z dnia 8 lipca 2013 r.,

II. zmienić punkt 1 (pierwszy), 2 (drugi) i 4 (czwarty) zaskarżonego postanowienia z dnia 28 maja 2013 r. w ten sposób, że:

1. w celu zapewnienia realizacji kontaktów uczestnika D. C. z małoletnim synem Ł. C. określonych w ugodzie z dnia 6 lipca 2010 roku zawartej przed Sądem Rejonowym w Toruniu w sprawie

III RNsm 1075/08 zobowiązać uczestnika D. C. do pokrywania połowy kosztów przelotów małoletniego z W. B. do P. i z P. do W. B.

2. oddalić wniosek w pozostałym zakresie,

III. ustalić, że wnioskodawczyni i uczestnik postępowania ponoszą koszty związane ze swoim udziałem w sprawie w postępowaniu apelacyjnym i zażaleniowym.

Sygn. akt VIII Ca 492/13

VIII Cz 508/13

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 28 maja 2013 r. Sąd Rejonowy w Toruniu w sprawie o sygn. akt III Nsm 656/12 z wniosku A. C. z udziałem D. C. o zmianę kontaktów z małoletnim Ł. C. postanowił:

I. zmienić pkt 3 ugody zawartej przez A. C. i D. C. przed Sądem Rejonowym w Toruniu w dniu 6 lipca 2010 r. w sprawie III RNsm 1075/08 ustalającej kontakty D. C. z mał. Ł. C. w ten sposób, że uczestnik będzie realizował swoje kontakty z małoletnim w okresie wakacyjnym przez okres jednego miesiąca oraz będzie zobowiązany do pokrycia połowy kosztów przelotu małoletniego z W. B. do P. i z P. do W. B.;

II. w pozostałym zakresie pozostawić w mocy ustalenia odnośnie kontaktów D. C. z mał. Ł. C. zawarte w ugodzie z dnia 6 lipca 2010 r. w sprawie III RNsm 1075/08,

III. uznać, iż wnioskodawczyni i uczestnik ponoszą koszty związane ze swoim udziałem w sprawie,

IV. zasądzić od D. C. na rzecz A. C. kwotę 240 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w sprawie.

Sąd Rejonowy ustalił, że małoletni Ł. C. jest dzieckiem ze związku małżeńskiego A. C. i D. C.. Rozwód między stronami został orzeczony w 2007 r. W dniu 6 lipca 2010 r. strony zawarły przed Sądem Rejonowym w Toruniu ugodę, zgodnie z którą uczestnik miał prawo realizować swoje kontakty z mał. Ł. C. w następujący sposób:

1. uczestnik miał prawo kontaktować się z mał. Synem Ł. C., ur. (...) w I., przez jeden miesiąc wakacji letnich (lipiec), jeden tydzień ferii zimowych- przy czym wnioskodawczyni zobowiązała się poinformować uczestnika o dokładnym terminie ferii najpóźniej na dwa miesiące przed ich rozpoczęciem, oraz Święta Bożego Narodzenia w jednym roku, a w następnym roku Święta Wielkiej Nocy, naprzemiennie przez trzy dni poczynając od I Dnia Świąt w miejscu swojego zamieszkania- przy czym wnioskodawczyni zobowiązywała się dowieźć dziecko na okres jego spotkań z ojcem do P. oraz odebrać je po zakończeniu spotkania,

2. strony ustaliły, że uczestnik postępowania przed każdym spotkaniem będzie odbierał dziecko z mieszkania znajdującego się w W. przy ulicy (...) i po zakończonym spotkaniu będzie je tam odwoził, po uprzednim uzgodnieniu dokładnej daty.

Pozostałe dwa punkty ugody dotyczyły spędzenia wakacji przez małoletniego w 2010 r. oraz wpływu ugody na wcześniejsze ustalenie kontaktów w 2008 r.

Sąd Rejonowy ustalił, że od 2007 r. małoletni Ł. C. mieszka z matką w S.- w W. B.. W 2012 r. małoletni przyleciał samolotem do Polski, a uczestnik odebrał syna w I., gdzie mieszka babcia małoletniego. Ł. spędził z ojcem 2 tygodnie, bo miał skręconą nogę i dlatego przyleciał dopiero w połowie lipca. Uczestnik odwiózł syna do I. do babci, pomimo tego, że w ugodzie było ustalone, że dziecko ma odwozić do W.. Paszport Ł. C. był ważny do 13.08.2012 r. Obecnie jako obywatel Polski nie ma on ważnego dokumentu na podstawie którego mógłby przekraczać granicę Polski. A. C. podjęła

działania mające na celu uzyskanie tego dokumentu dla Ł. w S., ale tamtejsze organy uznały się za niekompetentne, gdyż małoletni jest obywatelem Polski.

Sąd Rejonowy wskazał, że w ocenie uczestnika A. C. nie realizuje ugody zawartej przez strony w dniu 6 lipca 2010 r. Po raz ostatni D. C. widział syna w wakacje 2010 r. Nie spotkał się z Ł. w ferie zimowe. Nadal ma problemy, żeby skontaktować się telefonicznie z wnioskodawczynią. Od 2011 r. D. C. prowadzi działalność gospodarczą polegającą na pracach wysokościowych, czasami zatrudnia 1-2 pracowników. Z prowadzonej działalności osiąga przychody w wysokości 4000-5000 zł miesięcznie. Obecnie uczestnik mieszka u swojej matki, której przekazuje 150-200 zł miesięcznie na poczet świadczeń. Nadal pozostaje w związku nieformalnym z S. K., ale mieszkają oddzielnie. Obecnie uczestnik jest w trakcie budowy domu. Ze związku z S. K. ma córkę M., która ma 8 miesięcy. Uczestnik przekazuje na utrzymanie córki po 300 zł miesięcznie oraz kupuje potrzebne rzeczy dla dziecka. Partnerka ma jeszcze dwoje dzieci z poprzedniego związku. Opiekuje się dziećmi i nie pracuje zawodowo. D. C. zeznał, iż nie stać go na ponoszenie połowy kosztów przelotu syna Ł. z W. B. do P. i z P. do W. B. w okresie wakacyjnym.

Sąd I instancji wskazał, że w piśmie przygotowawczym z 27 lutego 2013 r. A. C. określiła koszt przelotu samolotem mał. Ł. z W. B. do P. i z P. do W. B. na kwotę 1788,39 zł w dwie strony. Na kwotę tę składają się koszt biletu lotniczego (1483,23 zł) i koszt dojazdu na lotnisko z miejsca zamieszkania małoletniego- E. do lotniska w G. dla jednej osoby w dwie strony 288,34 zł. Dojazd na lotnisko to 88 km razy cena paliwa 1,41 funta za litr lub bilet autobusowy podmiejski za 1,4 funta lub pociąg. Ponadto Sąd Rejonowy wskazał, że wnioskodawczyni za każdym razem odwozi syna na lotnisko w G., a następnie odbiera go z lotniska po przylocie z P.. W związku z tym ponosi koszty swoich dojazdów w wysokości 290 zł. Małoletni Ł. podróżuje liniami lotniczymi W., gdyż tylko tymi liniami może podróżować samodzielnie dziecko od 14 roku życia. Wnioskodawczyni otrzymuje wynagrodzenie za pracę w wysokości 460 funtów miesięcznie (2215zł) oraz alimenty na Ł. w kwocie po 700 zł miesięcznie. Ponadto przysługuje jej dofinansowanie do mieszkania i wynagrodzenia w wysokości 1021,60 funtów miesięcznie (4920zł). Wspólnie z małoletnim Ł. wynajmują mieszkanie za kwotę 700 funtów miesięcznie (2930zł). Opłaty stałe wnioskodawczyni to: ubezpieczenie ZUS 331,82 zł, prąd i gaz 862,06 zł, telefon stacjonarny i internet 221,92 zł, 2 telefony komórkowe 320,36 zł, ubezpieczenie za samochód 735,40 zł, rata za komputer 144,91 zł, abonament TV 58,36 zł, dojazdy i obiady szkolne Ł. 385,28 zł, ubezpieczenie mieszkania 74,21 zł, ubezpieczenie na życie 28,89 zł. Od 30 kwietnia 2013 r. A. C. płaci podatek za mieszkanie 481,60 miesięcznie.

W ocenie Sądu Rejonowego wnioski o zmianę kontaktów posiada podstawę w art. 113⁵ k.p.c. Sąd I instancji wskazał, że mimo, iż uczestnik wnosił o oddalenie wniosku w całości na rozprawie w dniu 14 maja 2013 r. stwierdził, że chciałby spędzać z synem 1 miesiąc wakacji letnich. W ocenie Sądu Rejonowego sytuacja materialna uczestnika pozwala na to, aby oprócz zasądzonych alimentów pokrywał on połowę kosztów przelotu syna w obie strony na spotkanie z nim w okresie wakacyjnym.

Postanowieniem z 17 czerwca 2013 r. Sąd I instancji sprostował oczywistą omyłkę pisarską w punkcie 1 postanowienia tego Sądu z dnia 28 maja 2013 r. w ten sposób, że zamiast stwierdzenia „zmienić pkt 3 ugody” zamieścić stwierdzenie „zmienić pkt 1 ugody”.

Postanowieniem z 8 lipca 2013 r. Sąd I instancji sprostował niedokładność w punkcie 1 postanowienia tego Sądu z dnia 28 maja 2013 r. w ten sposób, że zamiast stwierdzenia „zmienić pkt 3 ugody zawartej przez A. C. i D. C. w dniu 6 lipca 2010 r. przez Sądem Rejonowym w Toruniu w sprawie o sygn. III RNsm 1075/08” zamieścić stwierdzenie „zmienić pkt 1 ugody tylko odnośnie wakacji letnich zawartej przez A. C. i D. C. w dniu 6 lipca 2010 r. przez Sądem Rejonowym w Toruniu w sprawie o sygn. III RNsm 1075/08”.

Od postanowienia z dnia 8 lipca 2013 r. w przedmiocie sprostowania zażalenie wniosła wnioskodawczyni, wnosząc o jego uchylenie. Postanowieniu zarzuciła błędną wykładnię art. 350 § 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 361 k.p.c. i art. 13 § 2 k.p.c. i niewłaściwe zastosowanie tych przepisów w sprawie. Ponadto wniosła o zasądzenie od uczestnika na jej rzecz kosztów postępowania.

W ocenie wnioskodawczyni zaskarżone postanowienie winno być uchylone, gdyż sprostowanie wyroku nie może prowadzić do zmiany rozstrzygnięcia sprawy, a taki skutek nastąpił poprzez wydanie postanowienia z dnia 8 lipca 2013 r. Wnioskodawczyni wносиła o zmianę kontaktów uczestnika z mał. Ł. C. w ten sposób, że małoletni będzie przebywał u uczestnika jedynie przez okres 1 miesiąca w czasie wakacji letnich, a koszty dojazdów małoletniego strony ponosić będą po połowie. Sąd w postanowieniu z 28 maja 2013 r. orzekł zgodnie z wnioskiem A. C. (dopuszczając się jedynie omyłki pisarskiej co do zmienianego punktu ugody), jednak w postanowieniu z 8 lipca 2013 r. dokonał sprostowania, które merytorycznie zmieniało treść postanowienia z 28 maja 2013 r.

Uczestnik postępowania zaskarżył natomiast w całości apelacją postanowienie z dnia 28 maja 2013 r., zarzucając mu:

1. sprzeczność istotnych ustaleń faktycznych z treścią materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie przez przyjęcie, że dobro dziecka wymaga zmiany rozstrzygnięcia w zakresie kontaktów uczestnika z synem Ł. C. poprzez ich znaczne zredukowanie,
2. sprzeczność sentencji w pkt I zaskarżonego postanowienia, po jego sprostowaniu postanowieniem Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 17 czerwca 2013 r. z treścią uzasadnienia przedmiotowego rozstrzygnięcia,
3. naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. polegające na niewskazaniu w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia dowodów, na których Sąd się oparł, stwierdzając fakt, że dobro dziecka wymaga zmiany rozstrzygnięcia w zakresie kontaktów ojca z małoletnim synem ustalonych w ugodzie z dnia 6 lipca 2010 r. , polegającej na ich znacznym ograniczeniu,
4. art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 245 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. przez ich niewłaściwe zastosowanie oraz przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, wynikające z dokonania ustaleń faktycznych dotyczących m.in. kosztów biletu lotniczego w oparciu o wydruk komputerowy,
5. art. 216¹ § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. poprzez brak wysłuchania przez Sąd małoletniego syna stron pomimo istnienia ku temu przesłanek,
6. naruszenie art. 113⁵ k.r.o. poprzez jego błędną wykładnię, polegającą na przyjęciu, że pogorszona sytuacja materialna wnioskodawczyni uzasadnia zmianę rozstrzygnięcia w sprawie kontaktów uczestnika z synem, podczas gdy zmiana taka jest możliwa, gdy wymaga tego dobro dziecka.

W apelacji uczestnik wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia przez oddalenie wniosku w całości ewentualnie w części dotyczącej ograniczenia ilości kontaktów osobistych uczestnika z synem, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji. Ponadto uczestnik wniósł o zasądzenie od wnioskodawczyni na jego rzecz kosztów postępowania. Na rozprawie apelacyjnej w dniu 20 listopada 2013r pełnomocnik uczestnika popierał w całości zażalenie wnioskodawczyni od postanowienia z dnia 8 lipca 2013r .Nadto pełnomocnik podnosił, że jeżeli sąd oddali zażalenie wnioskodawczyni to uczestnik cofa apelację. Jednocześnie oświadczył iż uczestnik wyraża zgodę na pokrywanie połowy kosztów przelotów syna na spotkania z W. B. do P. i z P. do W. B.

W odpowiedzi na apelację wnioskodawczyni wniosła o jej oddalenie oraz zasądzenie od uczestnika na jej rzecz kosztów postępowania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja i zażalenie okazały się uzasadnione i podlegały uwzględnieniu.

Na wstępie Sąd Okręgowy postanowił odnieść się do zarzutów kierowanych przez wnioskodawczynię wobec postanowienia z dnia 8 lipca 2013 r. Po pierwsze należy zauważyć, że postanowieniem z 17 czerwca 2013 r. Sąd I

instancji sprostował oczywistą omyłkę pisarską w punkcie 1 postanowienia tego Sądu z dnia 28 maja 2013 r. w ten sposób, że zamiast stwierdzenia „zmienić pkt 3 ugody” zamieścił stwierdzenie „zmienić pkt 1 ugody”.

. Postanowieniem z dnia 8 lipca 2013 r. Sąd I instancji nieprawidłowo, już merytorycznie dokonał faktycznej zmiany postanowienia z 28 maja 2013 r., a nie jego sprostowania.

Zgodnie bowiem z wnioskiem inicjującym niniejsze postępowanie przed Sądem I instancji A. C. wniosła o zmianę kontaktów ustalonych ugodą z dnia 6 lipca 2013 r. w ten sposób, iż Ł. C. będzie przebywał i D. C. jedynie przez okres jednego miesiąca w czasie wakacji letnich. Jak podkreśliła wnioskodawczyni w zażaleniu i jak wynika to z jednoznacznej treści wniosku żądała ona generalnej zmiany kontaktów syna z ojcem. Małoletni miał spotykać się z ojcem jedynie raz w roku w okresie wakacji letnich. Sąd I instancji, dając wyraz temu, iż uwzględni wniosek A. C. w całości orzekł zgodnie z jego treścią w punkcie pierwszym postanowienia z dnia 28 maja 2013 r. Jednakże postanowieniem z dnia 8 lipca 2013 r. Sąd Rejonowy niejako dokonał zmiany w zakresie kontaktów, przywracając pozostałe postanowienia punktu I ugody z dnia 6 lipca 2013 r., a zatem zaingerował merytorycznie w treść wydane przez siebie postanowienia z 28 maja 2013 r. Działanie takie było nieuprawnione i niezgodne z treścią art. 350 § 1 k.p.c.

W nauce panuje zgoda, że sprostowanie nie może prowadzić do odmiennego merytorycznego rozpoznania sprawy (np. w treści wyroku powództwo zostało oddalone w części, a sprostowanie ma prowadzić do jej zasądzenia) ani do zmiany mylnych ustaleń faktycznych lub błędnie wskazanej podstawy prawnej. Sprostowanie orzeczeń sądowych prowadzi do przywrócenia w treści dokumentu orzeczenia - bez potrzeby uruchamiania nadzoru judykacyjnego - rzeczywistej woli składu sądzącego. Dlatego przedmiotem sprostowania może być wyłącznie oczywista omyłka sporządzającego dokument orzeczenia i uwidoczniła w osnowie tego dokumentu, nie zaś wadliwość, która wystąpiła już w procesie decyzyjnym orzekania. Reasumując, Sąd Okręgowy przyznał skarżącej rację, iż Sąd I instancji dopuścił się naruszenia art. 350 § 1 k.p.c., co skutkowało uchyleniem zaskarżonego postanowienia na podstawie art. 397 § 2 k.p.c. w zw. z art. 386 § 4 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.

Odnośnie zarzutów uczestnika co do zasadniczego rozstrzygnięcia w sprawie tj. postanowienia z dnia 28 maja 2013 r. Sąd podzielił stanowisko skarżącego, iż doszło do naruszenia art. 113⁵ k.r.o. przez Sąd I instancji. Rację ma skarżący, iż z treści uzasadnienia postanowienia nie wynika jaki okoliczności brał pod uwagę Sąd I instancji oceniając przesłankę dobra dziecka.

W myśl przepisów regulujących kontakty z dzieckiem (art. 113 i następne kro), sąd rozstrzygając w przedmiocie kontaktów powinien kierować się zawsze priorytetowo dobrem dziecka, a nie interesem jednego czy obojga rodziców (wyr. SN z dnia 25 sierpnia 1981 r., III CRN 155/81, niepubl.). Dobro dziecka "stanowi główny drogowskaz wykładni przepisów ustaw w sprawach, które dotyczą spraw dzieci" (uchwała SN z dnia 14 lutego 1955 r., I CO 83/54, PiP 1955, z. 9, s. 479). Wymóg troski o dobro dziecka jest uzasadniony nie tylko treścią przepisów kodeksu rodzinnego i opiekuńczego, ale wielu innych, w szczególności norm konstytucyjnych (art. 71 i 72 Konstytucji RP) oraz postanowień konwencji o prawach dziecka (art. 3 konwencji). Dobro dziecka można więc pojmować jako dodatnią w społecznej hierarchii wartości ocenę sytuacji dziecka z punktu widzenia zaspokojenia całokształtu jego potrzeb, materialnych i niematerialnych.

Z zaoferowanych przez wnioskodawczynię środków dowodowych żaden nie wykazał zasadności jej żądania. Materiał zgromadzony w sprawie nie daje bowiem podstaw do przyjęcia, iż zakres kontaktów ustalony w ugodzie z dnia 6 lipca 2010 r. jest nie do przyjęcia z uwagi na dobro małoletniego Ł. C.. Wbrew twierdzeniom wnioskodawczyni zarówno z zeznań świadka S. M. jak i uczestnika wynika, że małoletni chętnie kontaktuje się z ojcem, wyczekuje na spotkania z nim i przyjeżdża do P.D. C. organizuje synowi wspólny wypoczynek w górach i nad morzem, w czasie rozłąki telefonuje do syna 2 razy w tygodniu. Wnioskodawczyni twierdzi, „że uczestnik nie wypełnia prawidłowo ugody, albowiem jego kontakty z małoletnim winny wyglądać inaczej”, jednakże wnioskodawczyni ani nie wskazuje na czym polega nieprawidłowe wypełnianie ugody ani też skąd bierze o tym przekonanie skoro nie jest osobą towarzyszącą dziecku w trakcie jego osobistych spotkań z ojcem. Sąd Okręgowy nie dopatrywał się niepokojących sygnałów dotyczących formy spędzania czasu ojca z synem. Także to, iż Ł. C. nie ma najlepszych stosunków z aktualną

partnerką uczestnika nie przesądza o konieczności ograniczenia jego kontaktów z ojcem. Dodatkowo należy wskazać, iż Sąd z ostrożnością podszedł do twierdzeń wnioskodawczynie dotyczących niemożności pobytu małoletniego u ojca w okresie ferii zimowych z uwagi na to, że w S. brak jest odpowiedniej przerwy zimowej. Z zeznań bowiem uczestnika wynika, iż małoletni spędzał z ojcem tydzień w trakcie ferii zimowych w 2011 r.. Nadto zawierając ugodę w dniu 6 lipca 2010r wnioskodawczynie tej okoliczności nie podnosiła, zaś w toku obecnego postępowania nie wykazała aby od tego czasu w S. nastąpiła jakaś zmiana co do przerwy zimowej.

Z uzasadnienia zaskarżonego postanowienia wynika niejako, iż Sąd I instancji za najistotniejszy argument przemawiający za zmianą kontaktów uznał pogorszenie się sytuacji materialnej wnioskodawczynie, która nie pozwala na opłacenie kosztów podróży małoletniego do P. i z powrotem do W. B. Należy podkreślić, że okoliczność ta, nie mogła w żaden sposób wpłynąć na zakres kontaktów dziecka z ojcem. W tej sytuacji Sąd Okręgowy uznał iż brak jest jakichkolwiek podstaw do ograniczenia kontaktów ojca z synem ustalonych ugodą z dnia 6 lipca 2010r.

W tym miejscu należy wskazać, że w zasadzie żądanie wnioskodawczynie zawarte we wniosku dotyczyło dwóch aspektów: po pierwsze ograniczenia kontaktów ojca z synem tylko do jednego miesiąca wakacji i ten wniosek z powodów wskazanych wyżej Sąd Okręgowy oddalił.

Drugim żądaniem wnioskodawczynie było żądanie zabezpieczenia realizacji kontaktów poprzez zobowiązanie uczestnika do pokrywania połowy kosztów przelotów syna na spotkania. W tej sytuacji zastosowanie mógłby znaleźć jedynie art. 582¹ § 2 pkt 1 k.p.c. stanowiący, że w celu zapewnienia wykonywania kontaktów sąd opiekuńczy może w szczególności zobowiązać osobę uprawnioną do kontaktu z dzieckiem lub osobę, pod której pieczę dziecko pozostaje, do pokrycia kosztów podróży i pobytu dziecka lub także osoby towarzyszącej dziecku, w tym kosztów powrotu do miejsca stałego pobytu.. W tym miejscu wskazać należy iż uгода z dnia 6 lipca 2010r nie zawierała żadnych postanowień w tym zakresie, nie określała kto ma pokrywać koszty przelotów a określała jedynie iż wnioskodawczynie zobowiązała się jedynie dowieźć dziecko na okres spotkań z ojcem i taki obowiązek nadal obciąża wnioskodawczynię. Skoro w ugodzie nie było określone kto pokrywa koszty przelotów, to Sąd Rejonowy obciążając uczestnika połową kosztów przelotów nie miał co zmieniać i błędnie wskazał, że zmienia punkt 1 ugody. Uczestnik ostatecznie wyraził zgodę na pokrywanie połowy kosztów przelotów syna z Wielkiej Brytanii do Polski i z Polski do Wielkiej Brytanii i dlatego stosując art. 582¹ § 2 pkt 1 k.p.c. Sąd Okręgowy orzekł jak w punkcie II ppkt 1.

Podsumowując, Sąd Okręgowy na mocy art. 386 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. zmienił zaskarżone postanowienie orzekając o kosztach postępowania za I instancję na mocy art. 520§ 1 k.p.c.

O kosztach postępowania zażaleniowego i apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł po myśli art. 520 § 1 k.p.c.